

Ngày 11-12-1975

Pháp sư Sám Vân đến thăm, hỏi Sư phụ: “Pháp thể Hòa thượng trông rất khỏe mạnh, tinh thần minh mẫn, không như cụ già 80 tuổi. Xin được hỏi, trước giờ Ngài không dùng thức ăn nấu như người thường, làm sao giữ được thân thể khỏe mạnh như vậy?”.

Sư phụ đáp:

“Trước đây, khi tu khổ hạnh một thân một mình ở trong núi sâu, ăn hết mấy mươi cân gạo mang theo, lại không có tiếp tế, không biết phải làm sao, chỉ còn cách ăn trái cây rừng, rau dại, rễ cây để duy trì mạng sống, chứ nào phải vì tu hành buộc phải ăn như vậy.

Hiện nay là lúc tôi độ chúng, phải thích nghi với mọi người, nên tôi không còn sống như trong núi ngày ngày ăn rau dại, rễ cây. Tôi là kẻ phàm phu, nên cũng ăn như mọi người. Có điều, trong tín chúng ngày nào cũng có người đem cho trái cây nên tôi ăn chút ít trái cây để duy trì cái bao bì da thịt hôi thối này; và cũng uống chút ít sữa, như thế không thể nói “không ăn uống như người thường”, đó là người ta đồn đại về tôi vậy thôi”.

Có phật tử thưa: “Đệ tử có ý định cuối tháng tám mùa thu này bắt đầu tu tập thiền định, xin Sư phụ chỉ dạy cho con phương pháp”.

-“Tu thiền định trước hết cần phải biết căn cơ, tức là tự thân có căn cơ tu thiền hay không? Nếu như tâm không định tĩnh được thì tu thiền sẽ dễ khởi phiền não, thà rằng không tập còn tốt hơn. Lại nữa người tu tập thiền định, trước hết phải xa lánh chỗ ồn ào, không mang trong lòng bất cứ một sự sợ hãi nào, lúc ấy mới bắt

đầu tập thiền được. Hiện nay, thấy nhiều người ngồi thiền dưới mái hiên, dưới gốc cây, cũng mang tiếng là hành thiền, thật buồn cười. Đó chỉ là hình thức bề ngoài, sao có thể nói là tu thiền? Kế đến, tu thiền cần phải xa lánh thành thị thôn xóm, phải ở nơi hoang dã vắng vẻ; tĩnh tọa một thời gian, thử nghiệm xem tiếng trùng kêu, chim hót, gió táp mưa sa... đủ loại âm thanh có nhiều loạn tâm mình không? Có làm kinh động, gây phiền não hay không? Thấy rần rết, dã thú có sợ không? Thấy như không thấy, biết nhưng vẫn định tĩnh, như thế mới có thể tu tập lâu dài. Lại như “nhập thất niệm Phật” là cốt làm cho người tu tập định tĩnh, nhưng rồi có thành tựu theo dự kiến? Nếu không thì mỗi lần vô thất như thế không có tác dụng. Còn nếu trong lúc niệm Phật “nhất tâm bất loạn”, như vậy mới đúng là niệm Phật tam muội, đạt đến niệm Phật tam muội thì Tây phương tịnh độ hiển hiện trong tâm. Trong lúc niệm Phật “niệm mà không niệm”, ám thức (thần thức) của hành giả, còn gọi là A Lại Da Thức, ngay lúc ấy hòa nhập với Hư không, có thể thấy Tây phương tịnh độ. Thực ra, cõi Tịnh độ có bao giờ xa lìa tự tánh.

Trong lúc tĩnh tâm hay khi niệm Phật không trụ vào tướng, không khởi niệm thương-ghét-lấy-bỏ, không nghĩ đến thành bại, lợi ích, không sanh tâm thiện, không khởi tâm ác, tất cả đều trở về hư không tịch tĩnh thì mới hiển lộ được chân tâm.

Tu tập thiền định không phải là ngồi trơ ra, ngồi trơ ra thì khác gì gỗ đá, chỉ như một tảng đá to bất động, dù trải qua 2000 năm chẳng nữa cũng chỉ là một tảng đá ngoan cố mà thôi; do vậy, tu tập thiền định không có một hình thức nhất định. Bốn oai nghi đi, đứng, nằm, ngồi đều có thể là **thiền**, do **tâm thanh tịnh**. Trước hết phải xả bỏ, cho đến khi không có gì để xả bỏ thì mới gọi là tu thiền. Nếu còn chút gì vướng mắc thì chẳng phải là

*thiền. Hiện nay nhiều người hay tới hỏi tu thiền như thế nào? Nhưng họ là những người có gia đình, đang bon chen trong danh lợi thì làm sao có thể tu thiền được? Đến như người xuất gia mà suốt ngày vì danh lợi, vì lo ăn ở, sự tu thiền của họ làm sao đạt tới **định tam muội**? Chẳng qua là dối người đấy thôi.”*

Pháp sư Sám Vân hỏi: “Nghe nói ngài dùng nước trì Chú Đại Bi cứu được nhiều người khỏi bệnh, điều ấy có thật không?”

-Tôi làm gì mà biết chữa bệnh, đó là vì nhiều người tin “nước pháp Đại Bi” có thể trị hết bệnh, họ thành tâm đến cầu xin thì tôi chú nguyện cho họ, còn như công hiệu hay không là do họ có thành tâm hay không, và do sự gia hộ của chư Phật - Bồ Tát; ấy gọi là “tin thì thật, thành thì linh”. Thực ra mọi người đều có thể niệm Chú Đại Bi vào trong nước để trị bệnh, có điều là người niệm cần phải thành tâm mới được

-Người ta nói Hòa thượng có thần thông, có đúng vậy không?

-Điều ấy là do người ta nói, còn tôi chỉ là một tăng nhân bình thường, bản thân dốt nát, không biết chữ, không biết tụng kinh thì lấy đâu ra thần thông? Nói như vậy không sợ thiên hạ cười sao?

Xin mạn phép hỏi Hòa thượng: Nghe nói Ngài độ rất nhiều tín chúng, thật đáng khâm phục, không biết có bao nhiêu người đã được độ?

-Nói ra thêm thẹn, tôi rất áy náy, tôi không có đức độ, lại kém tu trì, người quy y tuy nhiều mà kẻ được độ rất ít, đó là điều rất đáng tiếc cho tôi. Nói cách khác, không phải là đại chúng không thể độ được, nhưng vì tôi không có sự tu trì, không đủ đức độ để cảm hóa đại chúng.

-Hòa thượng quá khiêm tốn, hiện nay ai mà không biết Hòa thượng đạo cao đức trọng, đệ tử hàng ngàn hàng vạn, trong và ngoài nước đều rất ngưỡng mộ. (Pháp sư Sám Vân chỉ mấy vị đứng gần Hòa thượng, hỏi tiếp): Quý vị đây có phải là những đệ tử mới xuất gia? Kính thưa Hòa thượng, quý vị đây đều có căn cơ tu hành thành tựu?

Sư phụ nói:

-Họ đều rất tốt, ai cũng có thiện căn, chỉ cần “trút bỏ hết” là thành tựu.